

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 maja 2020 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt XU 24/20 sprawy z wniosku L. W. przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. o ustalenie wyższego stopnia niepełnosprawności, w związku z odwołaniem L. W. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. z dnia 13 grudnia 2019 roku, nr sprawy (...). (...). (...).2019, oddalił odwołanie.

Powyzsze orzeczenie zapadlo w oparciu o nastepujace ustalenia faktyczne:

orzeczeniem z dnia 8 listopada 2019 roku numer (...) Miejski Zespól do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł., na podstawie art. 6b ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 2, art. 4 ust. 2 i art. 6b ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. z 2019 r., poz. 1172 ze zm.) zaliczył L. W. do lekkiego stopnia niepełnosprawności, z przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolami 05-R do dnia 30 listopada 2021 roku. Ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od dnia 9 października 2019 roku, a początku istnienia niepełnosprawności, nie da się ustalić. Niepełnosprawnego nie dotyczą wskazania dotyczące odpowiedniego zatrudnienia, nie wymaga szkolenia, w tym specjalistycznego. Nie dotyczy jego zatrudnienie w zakładzie aktywności zawodowej. Nie wymaga uczestnictwa w terapii zajęciowej. Wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz techniczne, ułatwiające funkcjonowanie według potrzeb. Nie wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki. Nie wymaga konieczności stałej i długotrwałej opieki czy pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Nie wymaga prawa do zamieszkiwania w oddzielnym pokoju. Jednocześnie ustalono, iż nie dotyczą jego przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018 r., poz. 1990 ze zm.). W uzasadnieniu Miejski Zespól do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. wskazał, iż po analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach sprawy oraz po przeprowadzeniu bezpośredniego badania podmiotowego i przedmiotowego wnioskodawcy, aktualny stan zdrowia L. W. nie kwalifikuje go do zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, natomiast posiadane schorzenia oznaczone symbolem 05-R powodują ograniczenie funkcji organizmu kwalifikujące do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Ze względu na stopień niepełnosprawności nie jest uprawniony do uzyskania karty parkingowej.

W dniu 13 grudnia 2019 roku Wojewódzki Zespól do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. uchylił zaskarżone orzeczenie w całości, zaliczył wnioskodawcę do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności i orzekł, że orzeczenie wydaje się na stałe. Wnioskodawca jest osobą z naruszoną sprawnością organizmu, wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych, co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych. Posiadane schorzenia oznaczone symbolami 05-R i 10-N powodują zatem ograniczenia funkcji organizmu kwalifikujące do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Organ odwoławczy nie znalazł jednak podstaw do zmiany ustalonego stopnia niepełnosprawności i zaliczenia zainteresowanej do znacznego stopnia niepełnosprawności. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się bowiem osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy lub zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą w celu pełnienia ról społecznych stałej lub długotrwałej opieki innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Z punktu widzenia neurologa, u skarżącego rozpoznano chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa, zespoły bólowe odcinka szyjnego kręgosłupa i lędźwiowo-krzyżowego w wywiadzie, cukrzycę – polineuropatia i chorobę nadcisnieniową.

Występujące u wnioskodawcy ograniczenia, związane z rozpoznanymi chorobami nie powodują konieczności stałej ani długotrwałej opieki i pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych, ponieważ wnioskodawca nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. Wnioskodawca wymaga częściowej pomocy innych osób w tym również w pełnieniu ról społecznych z przyczyn neurologicznych. Nie jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Dokonując powyższych ustaleń, Sąd Rejonowy wskazał, że oparł się na opinii biegłego neurologa, uznając ją za przydatną dla rozpoznania sprawy i podkreślił, że strony nie zgłosiły umotywowanych zastrzeżeń do opinii biegłego, a Sąd nie dostrzegł w niej nielogicznych, bądź sprzecznych wniosków.

W oparciu o, w ten sposób, ustalony stan faktyczny i dokonaną ocenę materiału dowodowego, Sąd Rejonowy zważył, że kryteria zaliczania do poszczególnych stopni niepełnosprawności określa ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz.U. z 2016 r. poz. 2046). Zgodnie z art. 1 ustawa ma zastosowanie do osób niepełnosprawnych, tj. osób, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem o zakwalifikowaniu przez organy orzekające do jednego z trzech stopni niepełnosprawności o których mowa w art. 3 tej ustawy (art. 1 ust. 1), bądź orzeczeniem o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy na podstawie odrębnych przepisów (art. 1 ust. 2), bądź orzeczeniem o niepełnosprawności wydanym przed 16 rokiem życia (art. 1 ust. 3).

Sąd Rejonowy przytoczył, że, zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą: znaczny, umiarkowany i lekki. Orzeczenie ustalające stopień niepełnosprawności stanowi, także, podstawę do przyznania ulg i uprawnień na podstawie odrębnych przepisów (art. 3 ust. 2).

Na podstawie art. 4 ust. 3 powołanej powyżej ustawy do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Stosownie z art. 4 ust. 2 ww. ustawy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ww. ustawy, do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację (art. 4 ust. 4).

Sąd I instancji wskazał, że w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności, poza ustalonym stopniem niepełnosprawności wskazuje się symbol przyczyny niepełnosprawności, okres na jaki orzeczono stopień, datę lub okres powstania niepełnosprawności, datę lub okres powstania ustalonego stopnia niepełnosprawności oraz wskazania, o których mowa w art. 6b ust. 3 ustawy o rehabilitacji zawodowej i zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Wskazania te dotyczą, w szczególności, : odpowiedniego zatrudnienia uwzględniającego psychofizyczne możliwości danej osoby; szkolenia, w tym specjalistycznego; zatrudnienia w zakładzie aktywności zawodowej; uczestnictwa w terapii zajęciowej; konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby; korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki; konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby, w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz

spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym.

Według Sądu Rejonowego, standardy w zakresie kwalifikowania do lekkiego, umiarkowanego i znacznego stopnia niepełnosprawności określają § 29 - § 31 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. z 2015 r, poz. 1110).

Przy kwalifikowaniu do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, uwzględnia się naruszenie sprawności organizmu powodujące czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy, o której mowa w § 29 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia, w okresach wynikających ze stanu zdrowia albo częściową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o których mowa w § 29 ust. 1 pkt 3, tj. powodujące konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych - co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 30 pkt 1-2 w zw. z § 29 ust. 1 pkt 3 ww. Rozporządzenia).

Sąd Rejonowy podkreślił, że przy kwalifikowaniu do stopni niepełnosprawności bierze się pod uwagę zakres naruszenia sprawności organizmu oraz symbol przyczyny niepełnosprawności (§ 32 ww. Rozporządzenia). Ustalając orzeczony stopień niepełnosprawności, organ orzekający określa, również, jego charakter czasowy. Zgodnie z § 3 ust. 4 ww. Rozporządzenia naruszenie sprawności organizmu uważa się za: trwale (stałe) - jeżeli według wiedzy medycznej stan zdrowia nie rokuje poprawy (pkt 1) albo okresowe - jeżeli według wiedzy medycznej może nastąpić poprawa stanu zdrowia (pkt 2). Stopień niepełnosprawności osoby zainteresowanej orzeka się na czas określony lub na stałe (§ 3 ust. 5).

Zdaniem Sądu meriti, podkreślić trzeba, że niepełnosprawność nie jest tożsama z niezdolnością do pracy. Niepełnosprawność oznacza gorszą sytuację społeczną określonej osoby, w porównaniu z osobami zdrowymi. W przypadku orzekania o niepełnosprawności, uwzględnia się, zarówno, zdolność do pracy, jak i do pełnienia ról społecznych. Instrumenty, w tym świadczenia, związane z niepełnosprawnością mają na celu umożliwienie osobie niepełnosprawnej dalszej pracy oraz zapobieżenie jej społecznej alienacji.

W ocenie Sądu Rejonowego, zwrócić należy, również, uwagę na wiążący charakter orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, na gruncie innych postępowań administracyjnych, o czym przesądza ustawodawca w art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz.U. z 2016 r. poz. 2046), który stanowi, że orzeczenie ustalające stopień niepełnosprawności stanowi także podstawę do przyznawania ulg i uprawnień przysługujących osobom niepełnosprawnym na podstawie innych, odrębnych przepisów (por. wyrok WSA z dnia z dnia 18 stycznia 2007 r., (...) SA/Go 607/06. Legalis nr 882143).

Sąd Rejonowy wskazał, że na gruncie niniejszego postępowania wnioskodawca podniósł, iż powinien zostać zaliczony do znacznego stopnia niepełnosprawności. Jednakże, L. W. nie zdołał wykazać, że jego stan zdrowia uprawnia do zaliczenia go do osób niepełnosprawnych o tym stopniu. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż jest on osobą o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

Mając powyższe na uwadze, Sąd I instancji uznał, że nie ma podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. poprzez zaliczenie L. W. do wyższego stopnia niepełnosprawności niż orzeczony. Tym samym odwołanie w ocenie Sądu Rejonowego podlegało oddaleniu, stosownie do treści art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia w całości wniósł wnioskodawca, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego tj. art. 148¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 15zszs ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374 z późn. zm.) w zw. z art. 68 ust. 6 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa (...)Co V -2 (Dz. U. poz. 875 z późn. zm.) poprzez wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym w trakcie terminu, w którym wnioskodawca był uprawniony do złożenia zastrzeżeń do opinii biegłego, co skutkuje tym, że postępowanie w niniejszej sprawie jest nieważne na podstawie art. 379 pkt 5 k.p.c., gdyż strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw;

z ostrożności procesowej podniósł również zarzut:

2. naruszenia art. 233 § 1 w zw. z art. 286 k.p.c. poprzez oparcie rozstrzygnięcia na niepełnej opinii biegłego lekarza neurologa oraz niepowołanie biegłych innych specjalności odpowiednich dla schorzeń wnioskodawcy;

Apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według obowiązujących norm. Nadto, z ostrożności procesowej, w sytuacji nieuwzględnienia przez Sąd zarzutu nieważności postępowania, wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentu tj. kserokopii orzeczenia o stopniu niepełnosprawności z dnia 8.12.2009 r. na okoliczność stwierdzenia u wnioskodawcy, jako przyczyny niepełnosprawności, również, choroby niedokrwiennej serca o symbolu 07-S.

Odpowiedzi na apelację nie złożono.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelację L. W., jako zmierzającą do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, należało uznać za uzasadnioną.

Apelacja zawiera wprawdzie dwa zarzuty, jednak zarzut naruszenia prawa procesowego jest decydujący.

Stosownie do treści przepisu art. 378 § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, jednakże w granicach zaskarżenia bierze z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Z unormowania tego wynika, że skarżący nie musi w apelacji podnosić zarzutu nieważności, a nawet gdy zwróci uwagę na takie uchybienie to nie jest zobowiązany wykazywać czy i jaki wpływ wywarło one na wydane rozstrzygnięcie, bowiem jest to bez znaczenia. Nieważność postępowania zachodzi:

1.jeżeli droga sądowa była niedopuszczalna;

2.jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej, organu powołanego do jej reprezentowania lub przedstawiciela ustawowego, albo gdy pełnomocnik strony nie był należycie umocowany;

3.jeżeli o to samo roszczenie między tymi samymi stronami toczy się sprawa wcześniej wszczęta albo jeżeli sprawa taka została już prawomocnie osądzona;

4.jeżeli skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa albo jeżeli w rozpoznaniu sprawy brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy;

5.jeżeli strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw;

6.jeżeli sąd rejonowy orzekł w sprawie, w której sąd okręgowy jest właściwy bez względu na wartość przedmiotu sporu (art. 379 k.p.c.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że analiza akt postępowania prowadzi do wniosku, że wnioskodawca, na etapie postępowania rozpoznawczego, został pozbawiony możliwości obrony swoich praw, stosownie do przepisu art. 379 pkt 5 k.p.c. co powoduje, iż w sprawie zachodzi nieważność postępowania skutkująca uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W związku z tym Sąd Okręgowy nie badał zasadności zarzutu merytorycznego podniesionego w apelacji.

Podkreślić trzeba, że nieważność postępowania określona w art. 379 pkt 5 k.p.c. ma miejsce wtedy, gdy strona postępowania, wbrew swej woli, została faktycznie pozbawiona możliwości działania w postępowaniu lub jego istotnej części. Nieważność postępowania, z tego powodu, zachodzi wówczas, gdy, ze względu na uchybienia formalne (na przykład: niezawiadomienie strony o rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku; rozpoznanie sprawy, wbrew przepisom prawa, na posiedzeniu niejawnym zamiast na rozprawie), strona została pozbawiona przez sąd lub przeciwnika procesowego, możliwości brania udziału w sprawie oraz zgłoszenia twierdzeń faktycznych i wniosków dowodowych (vide wyrok Sądu Najwyższego z 9 lipca 2014 r., I PK 316/13, LEX nr 1511811). Nie można stwierdzić nieważności postępowania, w rozumieniu tego przepisu, gdy strona podjęła czynności w procesie, nawet doznając utrudnień w popieraniu, dochodzonych roszczeń lub obronie przed żądaniami strony przeciwnej (vide wyrok Sądu Najwyższego z 7 lipca 2016 r., I PK 39/16, LEX nr 2071897). Dlatego, pod podstawę nieważności postępowania z art. 379 pkt 5 k.p.c., nie podpada każde naruszenie przepisów prawa procesowego, nawet jeśli mogło mieć wpływ na wynik rozstrzygnięcia (tak postanowienie Sądu Najwyższego z 20 maja 2016 r., II CZ 29/16, LEX nr 2056922 i powołane tam orzeczenia). Przy ocenie, czy doszło do pozbawienia strony możliwości działania skutkującej nieważnością postępowania trzeba rozważyć, czy nastąpiło naruszenie przepisów procesowych, następnie zbadać, czy uchybienie to wpłynęło na możliwość strony do działania w postępowaniu, wreszcie ocenić, czy, pomimo zaistnienia wspomnianych przeszkód, strona mogła bronić swych praw w procesie. Dopiero, w razie kumulatywnego spełnienia wszystkich tych warunków, można uznać, że strona została pozbawiona możliwości działania (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2014 r., II UZ 58/14, LEX nr 1622316, wyroki Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2015 r., V CSK 528/14, LEX nr 1771395; z 15 października 2015 r., II CSK 690/14, LEX nr 1962512).

Mając na względzie powyższe, wskazać należy, że, jak wynika z treści uzasadnienia do zaskarżonego wyroku, Sąd Rejonowy wskazał, że oparł swoje rozstrzygnięcie na opinii, wydanej przez biegłego lekarza neurologa, która nie została zakwestionowana przez strony.

Tymczasem, jak wynika z dokumentacji zgromadzonej w sprawie, tj. elektronicznego potwierdzenia odbioru, L. W. otrzymał przedmiotową opinię, w dniu 06.04.2020 r., wraz z zobowiązaniem Sądu do złożenia, ewentualnych, pytań bądź zastrzeżeń, w terminie 7 dni, od dnia doręczenia i z wezwaniem na termin rozprawy, wyznaczonym na dzień 2.06.2020 r. W tej dacie, natomiast obowiązywał **art. 15zszs ust. 1 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 568. późn. zm.)**, który stanowił, że w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu (...) **bieg terminów procesowych i sądowych w postępowaniach sądowych nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu na ten okres**. Powyższy przepis w oparciu o art. **68 ust. 6 i 7 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenieniem się wirusa (...)**² (**Dz. U. poz. 875 z późn. zm.**) obowiązywał od dnia ogłoszenia ustawy zmieniającej tj .od dnia 31 marca 2020 r. do dnia 16 maja 2020 r.

Jak trafnie, zatem, podkreśliła strona apelująca, zgodnie z przytoczonym wyżej przepisem, termin sądowy dla wnioskodawcy na złożenie, ewentualnych, zarzutów wobec opinii biegłego, nie rozpoczął w ogóle biegu.

Omawiany, zaś, **art. 68 ustawy** stanowił, że terminy w postępowaniach, o których mowa **w art. 15zszs ustawy** zmienianej w **art. 46**, których bieg nie rozpoczął się na podstawie **art. 15zszs** tej ustawy, rozpoczynają bieg po upływie 7 dni, od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Terminy w postępowaniach, o których mowa **w art. 15zszs** ustawy

zmienianej w art. 46, których bieg uległ zawieszeniu na podstawie art. 15zsz tej ustawy, biegną dalej po upływie 7 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Ustawa weszła w życie w dniu 16 maja 2020r., a więc termin 7 - dniowy upływał w dniu 23 maja 2020r. Zatem terminy sądowe i procesowe rozpoczynały swój bieg w dniu 24 maja 2020 r. W ocenie Sądu Okręgowego mając jednak na względzie, że dniem 24 maja 2020 r. była niedziela – dzień ustawowo wolny od pracy - pierwszym dniem do dokonania czynności był dzień 25 maja 2020 r. Zatem termin sądowy w przypadku sytuacji prawnej wnioskodawcy rozpoczął swój bieg w dniu 25 maja 2020 r.

Jednakże pomimo dopiero rozpoczętego biegu 7 – dniowego terminu sądowego dla wnioskodawcy, w rzeczonym postępowaniu, już w dniu 25.05.2020 r. został przez Sąd Rejonowy wydany wyrok w trybie art. 148¹ k.p.c.

W myśl art. 148¹ § 1 k.p.c. sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - **mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.**

Nie ulega zatem wątpliwości, że jak trafnie uwypukliła strona skarżąca, Sąd Rejonowy nie dysponował żadnym stanowiskiem strony (ubezpieczonego) co do złożonej opinii biegłego sądowego lekarza, co do której przedstawienia, zobowiązał stronę Sąd , w piśmie doręczonym w dniu 6.04.2020 r.

Wyrok został, więc, wydany w dniu 25.05.2020 r. tj. w otwartym terminie do wypowiedzenia się, w przedmiocie opinii biegłego przez stronę. Termin sądowy upłynąłby, dopiero, w dniu 31.05.2020 r. Wnioskodawca nie ustosunkował się do opinii biegłego, gdyż termin do złożenia stosownego pisma, jeszcze nie upłynął. Został on, także, pozbawiony możliwości zadawania, ewentualnych, pytań biegłemu, podczas rozprawy, która była wyznaczona na dzień 2.06.2020 r. Strona nie miała, zaś, żadnego obowiązku do zgłoszenia, ewentualnych, zarzutów bądź wniosków dowodowych w terminie wcześniejszym, niż w wyznaczonym terminie sądowym, szczególnie, że, jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wnioskodawca jest osobą w podeszłym wieku i cierpiącą na liczne schorzenia. Znajduje się on, zatem, w grupie najwyższego ryzyka zakażeniem wirusem (...)2 oraz związanych z tym powikłań, w ciężkim przebiegu choroby nim wywołanej.

W tym stanie rzeczy uznać trzeba, że wnioskodawca został pozbawiony możliwości obrony swych praw. Wnioskodawca został pozbawiony możliwości wypowiedzenia się co do dowodu, mającego istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w postaci opinii biegłego lekarza neurologa.

Strona ma zaś prawo, aż do zamknięcia rozprawy, przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swych wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej, co wynika z art. 217 § 1 k.p.c.

Jak słusznie podkreśliła strona apelująca, do dnia wyrokowania, nie wpłynęły do Sądu żadne pisma procesowe, czy wnioski dowodowe strony. Sytuacja procesowa nie zmieniła się od marca 2020 r. Sąd dysponował tymi samymi dokumentami i, pomimo wyznaczenia rozprawy, wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym, pomimo braku przesłanek do tego (brak wypowiedzi strony co do zgromadzonego materiału dowodowego).

W tej sytuacji, nie było możliwe wydanie wyroku na posiedzeniu w myśl art. 148¹ § 1 k.p.c. Rozprawa winna ulec odroczeniu na podstawie art. 214 k.p.c.

Podkreślić w tym miejscu należy, że w uzasadnieniu do wyroku z dnia 5 maja 2010 r., sygn. akt I UK 336/09 Sąd Najwyższy stwierdził, że "pozbawienie strony możliwości wypowiedzenia się co do przeprowadzonego przez sąd dowodu oznacza takie naruszenie zasad postępowania, które musi być ocenione jako pozbawienie możliwości obrony jej praw prowadzące do nieważności postępowania (art. 379 pkt 5 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.). Pogląd o takiej wadze rozważanego uchybienia był już wyrażany w orzecznictwie Sądu Najwyższego w wielu orzeczeniach. Tytułem przykładu można wymienić wyrok z dnia 3 lipca 2007 r. I UK 40/07 (OSNP 2008 nr 15-16, poz. 236) i wyrok z dnia 16

lipca 2008 r. I UK 3/08 (nieopublikowany). Analogiczne poglądy wyrażał też Europejski Trybunał Praw Człowieka, badający przestrzeganie prawa do sądu przez państwa - strony Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w R. dnia 4 listopada 1959 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm.). Miedzy innym w orzeczeniu z dnia 18 lutego 1997 r. w sprawie N.- H. przeciwko Szwajcarii ((...)1997 - I) Trybunał podkreślił, że strona ma prawo zapoznania się i skomentowania każdego dowodu."

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Łodzi, na podstawie **art. 386 § 2 k.p.c.** uchylił zaskarżony wyrok, zniósł postępowanie w sprawie dotknięte nieważnością i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi do ponownego rozpoznania - **przy umożliwieniu stronie odniesienia się do wyników postępowania dowodowego.**

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego, na podstawie art. 108² k.p.c. pozostawiono - Sądowi Rejonowemu.

B. K. J. A. O.-K.

K.B